

ZESPÓŁ ASPERGERA

Zespół Aspergera jest uznawany za łagodną odmianę autyzmu lub oddzielne zaburzenie, lecz niewątpliwie należy do tej samej grupy zaburzeń, co autyzm. Po raz pierwszy ZA został opisany przez austriackiego pediatrę Hansa Aspergera w 1943 roku. Zaburzenie zazwyczaj rozpoznaje się około 5 roku życia.

Charakterystyczne dla dzieci z zespołem Aspergera w wieku szkolnym są:

- ◆ dążenie do niezmienności otoczenia czy planu dnia,
- ◆ wyraźne oznaki zdenerwowania a czasem agresji w sytuacjach nowych, wcześniej niezaplanowanych lub przy nieustalonych wcześniej zmianach,
- ◆ wymaganie od innych bezwzględnego przestrzegania narzuconych przez siebie lub wspólnie ustalonych wcześniej zasad,
- ◆ ewidentne problemy w rozumieniu, nawiązywaniu i podtrzymywaniu wzajemnych kontaktów społecznych,
- ◆ brak empatii i brania pod uwagę emocjonalnej lub poznawczej perspektywy innych osób,
- ◆ brak zainteresowania nawiązywaniem kontaktów rówieśniczych lub obsesyjna chęć nawiązania tychże kontaktów na siłę,
- ◆ brak naprzemienności w komunikacji, tendencja do wypowiadania monologów,
- ◆ wokalizacja myśli - „głośne myślenie”, zwłaszcza gdy komentarze nie noszą znamion empatii w stosunku do otoczenia nie zyskują akceptacji rówieśników, prowadząc do odrzucenia społecznego,
- ◆ problemy z zachowaniem właściwego dystansu w stosunku do swojego rozmówcy (zwracanie się na „ty” do dorosłych, siadanie zbyt blisko, odchodzenie w czasie rozmowy od stołu, brak kontaktu wzrokowego z rozmówcą),
- ◆ wygłaszanie swoich sądów na temat osób, których one dotyczą niezależnie od tego czy ich treść może komuś sprawić przykrość bądź wpawić w zakłopotanie,
- ◆ problemy z interpretacją utworów literackich zawierających metaforę, porównania,
- ◆ łatwowierność, podatność na manipulacje ze strony otoczenia.

PAMIĘTAJMY ZATEM, ABY:

- ◆ dostarczać bardzo jasnych struktur i codziennego zestawu rutynowych zajęć (również zabaw),
- ◆ upewniać się, że dziecko zna rano plan dnia, umie się do niego odnosić przez cały dzień, np. poprzez stworzoną tablicę obrazkową z „rozłożonymi” na niej zajęciami całego dnia.
- ◆ ostrzegać o zbliżającej się zmianie rutynowych zajęć lub zmianach w planie dnia,
- ◆ używać prostego i niedwuznacznego języka; unikać ironii i dowcipów oraz zwrotów takich jak „nogi mi odpadają” lub „pogoda pod psem”, co może spowodować zamęt,
- ◆ zwracać się indywidualnie za każdym razem,
- ◆ powtarzać polecenia i sprawdzać stopień zrozumienia; używać krótkich zdań, by instrukcje były całkowicie jasne,
- ◆ używać różnych środków wyrazu i metod w prowadzeniu zajęć – wizualnych, ruchowych, opartych na naśladownictwie rówieśników itd.,
- ◆ konsekwentnie pracować; nie brać do siebie agresywnego i niegrzecznego zachowania; adresat gniewu ucznia może nie mieć związku ze źródłem jego złości,
- ◆ minimalizować elementy rozpraszające lub udostępniać miejsca do indywidualnej pracy przy zadaniach wymagających koncentracji. Kolorowe dekoracje na ścianach mogą rozpraszać niektórych uczniów, a inni mogą nie radzić sobie z hałasem,
- ◆ starać się łączyć pracę z konkretnymi zainteresowaniami dziecka,
- ◆ chronić uczniów przed dręczeniem w czasie wolnym od zajęć i uświadomić rówieśników o ich szczególnych potrzebach.